

Karácsonyi Zsolt
CANTUS FIRMUS

Részegségemet élem színjózan vonalak közt.
Lecsap a sas, májamat nem találja. Lesüt a hold,
nem tükröződik bennem. És szálkás adatok közt
nem süvít át a világszél.

Mégis: húzd a vitorlát, ősi dsidákkal előre!
Jön még jó bor a karcos után a fénytelen éjben,
elszívott cigaretta az éjek félidejében.
Eljön a nóta, a vers, meg a dal, meg a repp, meg a bővli.
Eljön a jönnie kell. Eljön az ósdi valóság
lépte nyomán az a holnapi hó is – holnaputáni
emlékként olvadni a messzefutó tavaszokban.

Eljön minden: a koldus, a fenti, a lenti király és
biztos a hír, hogy holnapután: otthon leszek immár!
Páncél mélyéből kikacsintva, előzőm a verssel
A gyors lábú csodahóstit is.

Vagy mégsem. Részeg vonalak közt jegyzetelem le
a táncatlan ösvény égő ritmusait, míg
tart ez a daltalan ének.